

[Albrechtsen]

man også i andre lande er begyndt at diskutere virkelig at tage nogle konkrete skridt.

Ministerens begrundelse for at afvise forslaget går altså ikke ind på det afgørende spørgsmål: anvendelsen af skatteydermidler, og er desuden den sædvanlige ukorrekte begrundelse for at afvise støtte.

VS har allerede i 1978 fremsat et forslag om at skride til en fuldstændig afvikling af de økonomiske aktiviteter i Sydafrika. Vi pegede dengang på en afviklingsperiode på 6 måneder, og det er fortsat – dér er jeg helt enig med hr. Riishøj – vores ønske.

Jeg forstod hr. Stinus' bemærkninger således, at det var et klart initiativ, som sker igennem, som sikrede dette. Jeg skal gerne erkende, at det er en enklere ting at gennemføre end det forslag, VS har fremsat her, men jeg må fastholde, at så længe vi ikke har taget det skridt, så vil VS ikke være med til at tage ansvaret for, at de danske skatteyders midler indirekte kan komme Sydafrikas økonomiske system til gode. Jeg må sige, at jeg er skuffet over, at der ikke er et flertal, der kan støtte det synspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 10:

Udenrigsministerens redegørelse af 27. februar 1985 om statslige støtteordninger til private kapitaloverførsler til udviklingslandene.

(Redegørelsen anmeldt 27/2 85. Redegørelsen givet 27/2 85. Meddelelse om forhandling 27/2 85).

Forhandling

Kelm-Hansen (S):

Udenrigsministerens redegørelse er jo baseret på betænkningen fra det såkaldte Nyboe Andersen-udvalg om statslige støtteordninger til private kapitaloverførsler til udviklingslandene. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at komplimentere såvel udvalg som udvalgsformand for denne betænkning, som indeholder 78 konkrete anbefalinger til forbedring af de gældende støtteordninger, men som i sig selv er en nyttig kortlægning af væsentlige områder af vores samarbejde med den tredje verden. At det så samtidig er et enigt udvalg, der har afleveret betænkningen, giver naturligvis betænkningens forslag særlig vægt.

Det understreges i materialet, at industrilandenes officielle udviklingsbistand har været vigende gennem den sidste halve snes år, og at vi faktisk er på samme niveau som i slutningen af 1960'erne. Samtidig påpeges det, at de direkte investeringer kun har haft en realvækst på ca. 1 pct., hvilket kun er det halve af vækstraten i industrilandene. Betænkningen kan derfor forhåbentlig medvirke til at skabe ny debat om nødvendigheden af et udvidet samarbejde med u-landene.

I denne sammenhæng finder jeg det vigtigt, at udvalget så stærkt understreger, at det erhvervspolitiske samarbejde mellem Danmark og u-landene er til gensidig fordel; det vil sige, at det subsidieelement, de tre støtteordninger indeholder, altså § 7-ordningen, investeringsgarantiordningen og industrialiseringsfonden, hurtigt indtjenes igen og mere til. Den økonomiske vækst, der kommer derude, giver resultat i form af øget eksport, højere beskæftigelse og dermed bl.a. sparede dagpenge. Derfor er der god grund til at forbedre og udvide disse ordninger.

Udvalget har kun foreslået en enkelt lovændring, nemlig den, at § 7-kreditterne skal overflyttes fra udenrigsministeriet til industriministeriet. Dette forslag blev jo også stillet forrige år af det udvalg, der gennemgik principperne for dansk u-landsbistand. Forslaget behandles senere i dag, og socialdemokratiet kan tilslutte sig det.

Til gengæld må vi påpege, at det er vores opfattelse, at udenrigsministeren har valgt forkert i spørgsmålet om de såkaldte blandede kreditter, når han nu foreslår, at der skal tages 300 mill. kr. af statslånsmidlerne for at